

Sygnatura akt II Ca 1141/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Renata Stępińska
Protokolant:	Krystyna Zakowicz

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2014 roku w Krakowie

na rozprawie w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Myślenicach

z dnia 18 marca 2014 roku, sygnatura akt I C 85/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu następujące brzmienie:

„I. zasądza od pozwanego M. P. na rzecz strony powodowej (...) spółki z o.o. w W. kwotę 1960,26 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 728,26 zł (siedemset dwadzieścia osiem złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

2. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 330 (trzysta trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 października 2014 roku

Apelacja strony powodowej (...) spółki z o.o. w W. od wyroku Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 18 marca 2014 roku, sygn. akt I C 85/13, w którym w punkcie I oddalono powództwo, a w punkcie II ustalono, iż strona powodowa ponosi koszty procesu była zasadna i skutkowałą żadaną zmianą zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zauważa, iż strona powodowa nie kwestionowała ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji, wskazała natomiast na naruszenie art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez kwestionowanie podstaw wydania decyzji uczelni z 15 listopada 2007 r. o skreśleniu z listy studentów. Nadto zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 189 ust. 2 pkt 1 i art. 190 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, poprzez ich błędną wykładnię.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności, na których ustalenie pozwał zgromadzony materiał dowodowy. Ustalenia te nie pozostają w sprzeczności z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego oraz nie wykazują błędów natury faktycznej i w konsekwencji Sąd Odwoławczy przyjął je za własne.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał jednakże błędnej subsumcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod przepisy prawa.

Na wstępie należy zauważyć, iż M. P. rozpoczął edukację w (...)w W. w 2004 r., w trakcie obowiązywania ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym. Okres, za który strona powodowa domagała się zapłaty, przypada już na okres po wejściu w życie ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym. Zgodnie z art. 269 ust. 1 ww. ustawy, studenci przyjęci na studia przed dniem wejścia w życie ustawy oraz w roku akademickim 2005/2006 wnoszą opłaty za zajęcia dydaktyczne na dotychczasowych zasadach do końca okresu studiów przewidzianego w programie studiów. Zatem ustawodawca wyraźnie wskazał, iż przepisy ustawy wcześniejszej stosuje się tylko w zakresie wnoszenia opłat.

Trafny był zarzut strony powodowej, że Sąd I instancji błędnie uznał, iż decyzja o skreśleniu z listy studentów ma charakter deklaratoryjny, a z chwilą zaistnienia przesłanek do skreślenia z listy, M. P. utracił status studenta. Sąd I instancji dokonał szczegółowej analizy regulaminu studiów i trafnie wskazał, że zachodziły podstawy do skreślenia M. P. z listy studentów. Zgodnie z dyspozycją art. 190 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, kierownik podstawowej jednostki organizacyjnej skreśla studenta z listy studentów, w przypadku: 1) niepodjęcia studiów; 2) rezygnacji ze studiów; 3) niezłożenia w terminie pracy dyplomowej lub egzaminu dyplomowego; 4) ukarania karą dyscyplinarną wydalenia z uczelni. Natomiast ustęp 2 powołanego przepisu wskazuje przypadki fakultatywnego skreślenia studenta z listy w przypadku: 1) stwierdzenia braku postępów w nauce; 2) nieuzyskania zaliczenia semestru lub roku w określonym terminie; 3) niewniesienia opłat związanych z odbywaniem studiów. Wszystkie z zaistniałych w sprawie przesłanek do skreślenia z listy studentów pozwanego były przesłankami fakultatywnymi i decyzja w tym zakresie pozostawała do uznania dziekana. Zauważyć należy, iż regulamin studiów kształtował przesłanki w sposób bardziej rygorystyczny, mniej korzystny dla studenta, niż ustawa i w konsekwencji nie wywierał w tym zakresie skutków prawnych. Sąd w niniejszym składzie w pełni aprobuje pogląd zawarty w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. z dnia 15 czerwca 2010 r., sygn. II SA/Bk 94/2010, LexPolonica nr 2356247, iż: W sytuacji konfliktu norm: prawa wewnętrznego uczelni (regulamin) i prawa powszechnie obowiązującego organ jest związany normami ustawowymi jako nadrzędnymi i zobowiązany jest wydać rozstrzygnięcie nienaruszające norm ustawowych.

Uwadze Sądu I instancji uszło, iż zgodnie z umową łączącą M. P. z (...) w W. opłata w kwocie 2300 zł była czesnym za cały rok studiów, przy czym płatna była ona w 10 ratach. Przepisy regulaminu, jak również postanowienia umowy, nie przewidywały zmniejszenia czesnego w przypadku rezygnacji ze studiów w trakcie roku akademickiego. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, M. P. nie złożył formalnej rezygnacji, lecz zaprzestał uczęszczania na zajęcia i uiszczania opłat za studia. Sąd Odwoławczy nie zgadza się z zawartym w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji stwierdzeniem, iż „uczelnia przez dowolnie dokonywany wybór momentu wydania decyzji zyskiwałaby prawo do dowolnego kształtowania wysokości czesnego, wbrew regulacjom wydanym przez samą uczelnię”. Decyzja o skreśleniu pozwanego z listy studentów została podjęta 15 listopada 2007 r., a zatem od zaistnienia przesłanek do skreślenia z listy studentów do podjęcia decyzji w tym zakresie upłynął stosunkowo długi okres czasu. Jednakże strona powodowa domagała się zapłaty zaległych rat czesnego płatnych do czerwca 2007 r., czyli pozostaje do uiszczenia części

stypendium za trzeci rok studiów. W ocenie Sądu II instancji, rozpoczęcie nauki na trzecim roku studiów, zgodnie z postanowieniami umowy obligowało pozwanego do zapłaty czesnego za cały rok akademicki.

W świetle art. 509 k.c., skutek cesji na nabywcę przechodzi wierzytelność o tyle, o ile przysługiwała ona zbywcy. Zatem podstawę roszczenia strony powodowej stanowią postanowienia umowy łączące pozwanego z (...) w W.. Pozwany zawarł z tą uczelnią umowę nieokreśloną w kodeksie cywilnym, ani ustawie z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym, zdefiniowaną obecnie w art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym umowę „ o świadczenie usług edukacyjnych”, w której uczelnia zobowiązała się do świadczeń na rzecz pozwanego usług edukacyjnych, a pozwany zobowiązał się zapłacić czesne.

W świetle przepisów art. 481 § 1 k.c. i art. 482 § 1 k.c., jak również ustaleń faktycznych w sprawie, zasadność roszczenia strony powodowej o odsetki za opóźnienie w zapłacie nie budzi wątpliwości. Daty wymagalności kolejnych rat czesnego zostały określone w umowie, okoliczność braku zapłaty we wskazanych terminach była bezsporna. Strona powodowa prawidłowo naliczyła odsetki w ustawowej wysokości i skapitalizowała je za okres do dnia 29 listopada 2012 r.

Na marginesie należy zauważyć, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu, jednakże pozwany nie podniósł tego zarzutu (art. 117 § 2 k.p.c.).

Z uwagi na uwzględnienie apelacji strony powodowej i zasądzenie żądania pozwu w całości, niezbędna była zmiana zaskarżonego wyroku w części rozstrzygającej o kosztach procesu. Na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 ze zm.) zasądzono od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 728,26 zł, na którą złożyły się opłata od pozwu - 30 zł, koszty zastępstwa procesowego - 600 zł, opłata od pełnomocnictwa -17 zł oraz pokryty przez stronę powodową wydatek, stanowiący koszt stawienia świadka na rozprawie - 81,26 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 505¹² § 3 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, jak w punkcie 1 tenoru.

O kosztach postępowania odwoławczego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 ze zm.) i zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 330 zł, na którą złożyło się 300 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz opłata od apelacji w kwocie 30 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego, przy orzekaniu o kosztach procesu przed sądami obu instancji, brak było podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., albowiem pozwany nie wykazał, aby zachodził w sprawie wypadek szczególnie uzasadniony.

Sąd II instancji nie znalazł też podstaw, by przyznać stronie powodowej zgodnie ze złożonym wnioskiem, koszty zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej określonej w § 13 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia, bowiem niniejsza sprawa była nieskomplikowana pod względem faktycznym i prawnym. Wręcz była to typowa sprawa dla strony powodowej, która profesjonalnie zajmuje się dochodzeniem wierzytelności.